

Ella ja kaverit

TULEVAISUUDEN
TOIVOINA

TIMO
PARVELA

TAMMI

KUVITTANUT
ANNI NYKÄNEN

ELLA

PUKARI

TIINA

SAMPPA

PÖRRR...

PATE

ITSE
ASIASSA...

TUUKKA

HANNA

Ella ja
kaverit
TULEVAISUUDEN
TOIVONA

TIMO
PARVELA

KUVITTANUT
ANNI NYKÄNEN

Ella ja
kaverit

TULEVAISUUDEN
TOIVOINA

TAMMI • HELSINKI

Teksti © Timo Parvela 2023

Kuvitus © Anni Nykänen 2023

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4679-6

SILMÄT OVAT NIELUN PEILI

Minä olen Ella. Olen kolmannella luokalla. Meillä on maailman paras luokka ja maailmankaikkeuden onnellisin opettaja. Tai oli, kunnes opettajaa kohtasi onnettomuus ja hänestä tuli universumin huono-onnisiin ihminen.

– Minä olen maailmankaikkeuden onnellisin opettaja, opettaja ilmoitti meille juuri ennen onnettomuuttaan. Hän seiso i luokan edessä ja ihasteli itseään käsipeilistä vähän samaan tapaan kuin Lumikin äitipuoli sadussa. Tosin opettaja oli ihan kokonainen toisin kuin Lumikin äiti, joka siis oli vain puolikas.

– Kerro, kerro kuvastin, ken on maassa onnekkain, opettaja pyysi peililtä, jossa oli upeat, kultaiset kehukset.

Me kaikki yritimme tietysti kuulla, mitä peili vastasi, mutta emme kuulleet kuin kurinaa. Se tuli Paten vatsasta, sillä aamiaisesta oli jo aikaa ja ruokatuntiinkin oli vielä hetki.

– Minä tiedän ilman peiliäkin, ken on maassa nälkäisin, Pate mutisi.

Opettaja laski viimein kuvastimen ja katsoi meitä onnellinen hymy yhä huulillaan.

– Minä olen talven aikana rakentanut pienen purjeveeneen ja olen siis melkein merikapteeni, opettaja sai sanotuksi ennen kuin päätyi taas ihailemaan itseään.

– Miten niin melkein? minä halusin tietää.

– Minä en ole vielä päättänyt, uskallanko laskea veneen veteen. Meri pelottaa minua, kuului peilin takaa. Me emme olleet varmoja, oliko puhuja opettaja vai taikapeili. Me ryntäsimme joka tapauksessa onnittelemaan opettajaa purjeveneestä.

Koska me olemme lyhyitä ja opettaja on pitkä, yletyimme halaamaan vain hänen polviaan. Se taas johti siihen, että opettaja horjahti ja pudotti peilinsä. Onneksi Hanna on tosi hyvä

ottamaan koppeja. Hän sieppasi esineen ennen kuin se osui lattiaan.

– Huh, sanoi opettaja.

– Onneksi sait sen kiinni. Peilin rikkominen tietää huonoa on-

nea. Ei sillä, että minä uskoisin sellaiseen höpinään, mutta parempi katsoa kuin katua. Purjehtiessa tarvitaan enemmän hyvää kuin huonoa onnea.

Hanna ojensi peiliä opettajaa kohden, mutta ennen kuin tämä ehti tarttua siihen, Pate nappasi sen itselleen.

– Minäkin haluan kysyä tältä yhtä juttua, Pate sanoi. – Kerro, kerro kuvasto, mitä tänään on ruokana.

Sitten Tiinakin halusi katsoa peiliä ja tempaisi sen itselleen.

– Kerro, kerro kuvastin, onnistunko pelastamaan maailman?

Silloin Samppa työnsi naamansa Tiinan ja peilin väliin.

– Hei peili, arvaatko kuka minä olen? Samppa kysyi vetäen Batman-naamariaan alemmaksi.

– Minä en katso itseäni peilistä. Peilin pitää katsoa minua, Pukari jupisi ja nykäisi kapineen Tiinan käsistä.

– Silmät ovat nielun peili, Tuukka tiesi. Hän otti varovasti esineen Pukarilta ja ojensi sen sitten minulle. – Anna tämä opettajalle, ennen kuin joku rikkoo sen, Tuukka opasti.

Minä tartuin peiliin mutta ojentaussani sitä eteenpäin näin vilaukselta oman kuvajaiseni. Ja säikähdin kamalasti, sillä minua tuijotti vanha mummo. Se johtui ehkä auringonsäteistä, jotka heijastuivat peiliin ja saivat tukkani kimmeltämään hopeisena ja kasvoni kuulutamaan valkoisina. Tai sitten peili oli oikeasti taika-peili ja minä näin itseni vanhuksena. Joka tapauksessa minä säikähdin. Ja kiljaisin. Ja silloin opettaja, joka oli juuri saanut kuvastimensa takaisin, pudotti sen lattialle, ja se särkyi.

– Seitsemän vuoden epäonni. Purjehtiminen lopui ennen kuin oli alkanutkaan, opettaja voihkaisi.

SILKKA TIEDETTÄ

– Heh, huonoa onnea muka, opettaja tuhisi keräillessään peilin sirpaleita rikkalapioon. – Silkkaa taikauskoa se sellainen vain on. Me nykyaikaiset ihmiset emme usko mihinkään epäonnihöpinään, sillä tiede se on, joka pelittää ja selittää, eikä merellä sitä paitsi tarvita tuuria vaan taitoa, hän vakuutteli itselleen.

Sitten opettaja suoristi selkensä. Hän asetti peilin kultaiset kehykset työpöydälleen ja aikoi kaataa sirpaleet roskikseen, mutta juuri silloin opettajan vaimo tuli luokkaan.

– Oletko nähnyt minun käsipeiliäni? opettajan vaimo kysyi. – Minä säilytän sitä luokassani opettajanpöytäni laatikossa.

Opettaja laski rikkalapionsa pöydällä olevan kehyksen päälle ja nojasi huolettomasti pöytään.

– Tavallaan, opettaja sanoi.

– Kuinka niin tavallaan? Oletko nähnyt vai etkö ole?

– Miten sen nyt ottaa, opettaja jahkaili.

– Mitä sinulla on siinä rikkalapiossa? opettajan vaimo kysyi epäluuloisesti.

– Tarkoitan, että jos minä nyt sattumalta katsoisin peiliin, niin enhän minä silloin näkisi peiliä vaan peilikuvani, siis itseni. Eli oikeastaan kysymyksesi pitäisi kuulua: oletko nähnyt itsesi? opettaja filosofoi.

– Sinun ainakin pitäisi nähdä itsesi juuri nyt. Syyllisyys paistaa kasvoiltasi kuin majakan valo, opettajan vaimo huomautti.

– Tiesitkö, että myös majakoissa käytetään peilejä voimistamaan valoa? opettaja harhautti. Se ei kuitenkaan hämännyt opettajan vaimoa, joka siirtyi lähemmäs opettajaa nähdäkseen rikkalapion sisällön.

– Se peili on perintö mummoltani. Sillä on paljon tunnearvoa. Sitä paitsi minä käytän sitä opetuksessa, opettajan vaimo huomautti ja siirtyi taas askeleen lähemmäs opettajaa.

– Ooh, roskakatos on tulossa, opettaja huomasi ja osoitti ulos.

Me halusimme tietysti nähdä tulipalon ja ryntäsimme ikkunaan. Myös opettajan vaimo tuijotti ulos. Opettaja sen sijaan ei jäänyt ihmettelemään vaan ryntäsi rikkalapio ja peilinkehys kädessään luokan ovelle.

Hän ei kuitenkaan päässyt pitkälle, sillä oviaukon tukki rehtori, johon opettaja törmäsi. Rehtori hoiperтели kolarin voimasta takaperin käytävään eikä siksi nähnyt siistijää, joka ajoi vahauskonetta. Onneksi siistijä teki hätäväistön mutta osui siksi seinässä olevaan palohälytysnappiin. Kova kellojen kilinä täytti ilman. Siistijä putosi törmäyksen voimasta laitteen kyydistä, mutta kone jatkoi matkaansa ulos koulun ovesta. Me seurasimme, kuinka se kulki vakaasti pihan poikki, osui roskakatokseen ja syytyi tuleen. Onneksi palohälytys oli jo annettu ja palokunta tuli nopeasti sammuttamaan tulipalon.

Meidän kaikkien mielestä oli todella ihmeellistä, että opettaja oli kyennyt ennustamaan tulipalon ja tavallaan aiheuttanut palohälytyksenkin ennen kuin mitään oli edes tapahtunut. Sen peilin täytyi todellakin olla taikapeili.

Opettaja itse ei kuitenkaan tainnut olla yhtä vakuuttunut asiasta keräillessään jo toistamiseen sirpaleita lattialta. Tällä kertaa sekä opettajan vaimo että rehtori valvoivat toimitusta. Opettajan vaimolla oli perintöpeilin jäänteet kädessään, ja hän tuijotti niitä murheellisena mutta ei kuitenkaan kysynyt kuvastimelta mitään. Ehkä hän tiesi jo vastauksen.

– Silkkää tiedettä. Ei mitään huonoa onnea. Pelkkää tiedettä ja sattumaa, opettaja kuului mutisevan itsekseen.

KERRO, KERRO KUVASTIN...

ELLALLA JA KAVEREILLA ON MAAILMAN PARAS OPETTAJA, MUTTA MITEN ON HÄNEN ONNENSA LAITA?

– Kerro, kerro kuvastin, ken on maassa onnekkain, opettaja pyysi peililtä, jossa oli upeat, kultaiset kehykset. Me kaikki yritimme tietysti kuulla, mitä peili vastasi, mutta emme kuulleet kuin kurinaa. Se tuli Paten vatsasta, sillä aamiaisesta oli jo aikaa ja ruokatuntiinkin oli vielä hetki.

– Minäkin haluan kysyä yhtä juttua, Pate sanoi. – Kerro, kerro kuvasto, mitä tänään on ruokana.

Kaikkien harmiksi peili menee rikki ja langettaa opettajalle seitsemän vuoden epäonnen. Voivatko oppilaat kumota sen ja varmistaa valoisaa tulevaisuuden?

TIMO PARVELAN *Ella ja kaverit -sarja on riemastuttanut lukijoita ympäri maailman jo 25 vuotta! Kirjojen pohjalta on tehty elokuvia, näytelmiä ja lauluja, ja nyt kolmannella luokalla vauhtia kiihdyttää Anni Nykäsen repäisevä ja sarjakuvamainen kuvitus.*

L84.2

WWW.TAMMI.FI

ISBN 978-952-04-4679-6

9 789520 446796